

Sygn. akt III AUa 1456/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Wiśniewska
Protokolant:	Magdalena Nenko-Cygan

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2023 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z wniosku B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji wnioskodawcy B. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 października 2018 r. sygn. akt VII U 2093/18

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1456/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 października 2018 r. sygn. akt VII U 2093/18 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie B. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 30 maja 2018 r. odmawiającej wnioskodawcy przyznania emerytury pomostowej.

Sąd Okręgowy jako okoliczności niesporne ustalił, że B. S., urodzony (...), złożył w dniu 7 września 2017 r. wniosek o emeryturę pomostową, a organ rentowy w dniu 2 października 2017 r. wydał decyzję odmowną. W dniu 11 grudnia 2017 r. B. S. ponownie wystąpił z wnioskiem o emeryturę pomostową, zaś organ rentowy w dniu 13 grudnia 2017 r. ponownie wydał decyzję odmowną. W dniu 16 maja 2018 r. B. S. złożył kolejny wniosek o emeryturę pomostową. W wyniku rozpoznania tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną w sprawie niniejszej. Na datę wydania decyzji odmownej z dnia 30 maja 2018 r. do stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, kwalifikowanej jednocześnie jako praca górnicza w rozumieniu art. 50c tej ustawy (z wyłączeniem urlopu bezpłatnego), organ rentowy zaliczył wnioskodawcy okres zatrudnienia od 18 sierpnia 1975 r. do 30 listopada 1983 r. i od 1 lutego 1984 r. do 22 kwietnia 1990 r. (tj. 14 lat, 6 miesięcy i 6 dni). Na dzień 30 maja 2018 r., jak również na dzień wydania wyroku, B. S. pozostawał w zatrudnieniu.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że B. S. od 2 października 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. był i nadal pozostaje w zatrudnieniu w Wydawnictwie (...) sp. z o.o. na stanowisku dziennikarza, przy czym do dnia 30 czerwca 2012 r. w wymiarze pełnego etatu. Wydawnictwo wydaje m.in. lokalny tygodnik (...) Kronika (...) obejmujący swoim zasięgiem powiaty (...), (...) i (...). W tygodniku tym publikuje B. S., a sporadycznie jego teksty są zamieszczane także w tygodniku Kronika (...) lub tygodniku Głos (...) (...). W tygodniku pracuje czterech dziennikarzy, którzy wykonują wszystkie czynności począwszy od tekstu po zdjęcia. B. S. zatrudniony jest w wymiarze 1/4 etatu ze stałym wynagrodzeniem, a pozostała część wynagrodzenia to tzw. wierszówka. Sąd Okręgowy wskazał, iż ustaleń tych dokonał na podstawie dokumentów przedłożonych do akt organu rentowego, a także na podstawie zeznań B. S. i w stanie rzeczy uznał, że odwołanie nie jest zasadne, gdyż wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych w zw. z art. 11 i art. 49 tej ustawy. Przytaczając treść art. 4 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, Sąd Okręgowy wskazał, że ustawa ta dopuściła odstępstwo od warunku z art. 4 pkt 6 (tj. wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych) polegające na tym, że zgodnie z art. 49 tej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również takiej osobie, która po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, spełniła warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12, a w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Według Sądu Okręgowego, wskazywany przez skarżącego okres pracy dziennikarskiej (począwszy od 2 października 2006 r. do nadal, mimo braku objęcia układem zbiorowym pracy, podlegałyby doliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach (pracy górniczej), zgodnie z przywołanym przez niego wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 r. II UK 129/07. Skarżący jednak w dalszym ciągu nie spełnia wszystkich przesłanek z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał on pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż załącznik Nr 2 do tej ustawy nie wymienia pracy dziennikarza jako pracy w szczególnym charakterze, a ponadto nie rozwiązał stosunku pracy. Skarżący nie spełnia również wszystkich przesłanek z art. 49 w zw. z art. 11 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż na dzień 1 stycznia 2009 r. nie ma 15 lat pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, jak też na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie rozwiązał stosunku pracy. Z tych to względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

Apelację od powyższego wyroku złożył B. S.. Wyro ten zaskarżył w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie odwołania i przyznanie emerytury pomostowej. Apelujący zarzucił, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej oceny okresu jego zatrudnienia w charakterze dziennikarza, niezasadnie nie uznając tego okresu zatrudnienia za pracę o szczególnym charakterze. W uzasadnieniu apelujący podniósł, że okres pracy dziennikarskiej, mimo braku objęcia układem zbiorowym pracy, podlega doliczeniu do staży pracy w szczególnych warunkach, na co wskazuje pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 2008 r.,

II UK 129/07 (OSNP 2009/11-12/155). W Wydawnictwie (...) pracował w charakterze dziennikarza w wymiarze pełnego etatu od 2 października 2006 r. do 30 czerwca 2012 r., a więc również przed dniem 31 grudnia 2008 r. Co istotne, do dnia 31 grudnia 2008 r. pracą w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze była praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze), w tym również praca dziennikarza. Z tego względu zatrudnienie od 2 października 2006 r. do 31 grudnia 2008 r. powinno być uznane za pracę o szczególnym charakterze. Skarżący zaznaczył też, że jego oświadczenie o pozostawaniu w stosunku pracy (zawarte we wniosku o emeryturę pomostową) nie ma znaczenia dla sprawy, bowiem stosunek pracy może przez niego zostać rozwiązany w dowolnym momencie.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wydał trafne rozstrzygnięcie, przedstawiając logiczną argumentację prawną. Sąd Apelacyjny podziela w pełni i przyjmuje za własne zarówno poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je stosownie do art. 387 § 2 1 k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia, wobec czego zbędne jest ponowne ich przedstawianie.

Skarżący ubiegał się o przyznanie emerytury pomostowej, a w okolicznościach niniejszej sprawy spełnienie przez niego warunków, od których zależało nabycie prawa do tego świadczenia, wymagało rozważenia na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (j.t. Dz. U. z 2023 r. poz. 164), przy dodatkowym uwzględnieniu art. 11 tej ustawy z uwagi na wykonywanie przez odwołującego pracy górniczej, a także na podstawie art. 49 powołanej ustawy. Organ rentowy odmawiając przyznania emerytury pomostowej zakwestionował spełnienie przez skarżącego przesłanek uprawniających do tego świadczenia wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 2, 6 i 7 ustawy o emeryturach pomostowych. Przypomnieć zatem należy, że według art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który: 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; 3) osiągnął wymagany wiek emerytalny (tu wiek 60 lat; 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący dla mężczyzny co najmniej 25 lat; 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy (według stanu prawnego obowiązującego do dnia 20 kwietnia 2022 r.) Mając na względzie motywy, jakimi kierował się organ rentowy odmawiając przyznania spornego świadczenia trzeba w pierwszej kolejności wskazać, że Sąd Okręgowy zwracał uwagę na to, iż zarówno w dacie wydania zaskarżonej decyzji, jak i w dacie wyrokowania przez ten Sąd odwołujący pozostawał w zatrudnieniu, co samoistnie sprzeciwiało się przyznaniu spornego świadczenia, skoro wszystkie przesłanki prawa do emerytury muszą być spełnione łącznie. Z dniem 20 kwietnia 2022 r. zniesiony został wymóg rozwiązania stosunku pracy przy ubieganiu się o przyznanie emerytury pomostowej, gdyż na podstawie art. 1 ustawy z dnia 9 marca 2022 r. o zmianie ustawy o emeryturach pomostowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 755) doszło do uchylecia pkt 7 z art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Wobec tego jednak, że prawidłowość decyzji organu rentowego oceniana jest według stanu rzeczy na datę jej wydania, a zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem wymóg rozwiązania stosunku pracy powinien nastąpić co najmniej w trakcie postępowania sądowego, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2021 r. III USKP 85/21, OSNP 2023/2/20) uchylene ww. przepisu nie zmienia obecnie niczego w sytuacji prawnej skarżącego, tym bardziej, że kwestia pozostawania w stosunku pracy nie była jedyną przeszkodą do przyznania mu spornego świadczenia.

Na gruncie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, jednym z kluczowych warunków jest wymóg wykonywania przez pracownika po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Trzeba zatem wskazać, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, prace o szczególnym charakterze to prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu, co oznacza, że cech pracy „o szczególnym charakterze” lub „w szczególnych warunkach” nie mogą posiadać inne prace, choćby sposób ich wykonywania i ich jakość mogła obniżyć się z wiekiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2021 r. II USK 202/21, LEX nr 3352460). Inaczej mówiąc, nie jest możliwe uznanie za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze takich prac, których ustawodawca nie uwzględnił w wykazach tych prac będących załącznikami do ustawy o emeryturach pomostowych. Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z intencją ustawodawcy wymóg wykonywania przez pracownika po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (art. 4 pkt 6 tej ustawy) spełnia zasadniczą funkcję eliminacyjną, ograniczając ostatecznie prawo do emerytury pomostowej do kręgu osób wykonujących pracę kwalifikowaną jako szczególną w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2021 r., I USKP 17/21, LEX nr 3193877).

Praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych wykonywana po dniu 31 grudnia 2008 r. jest wymogiem przyznania emerytury pomostowej nie tylko na podstawie art. 4, ale również na podstawie art. 11 tej ustawy dotyczącego osób, które wykonywały pracę górniczą. Zgodnie z art. 11, pracownik wykonujący prace górnicze, o których mowa w art. 50c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1, 4-6, nabywa prawo do emerytury pomostowej, jeżeli: 1) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; 2) ma okres pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. W kontekście uregulowań zawartych w art. 4, jak i w art. 11 ustawy o emeryturach pomostowych, stwierdzić należy, że odwołujący nie spełnia wymogu wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Nie jest zatem możliwe nabycie przez niego prawa do emerytury pomostowej na podstawie ww. przepisów. Nie ulega bowiem wątpliwości, że począwszy od 2 października 2006 r. skarżący był zatrudniony w Wydawnictwie (...) sp. z o.o. jako dziennikarz, jednak praca dziennikarza nie została przez ustawodawcę ujęta w załącznikach nr 1 i nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Oznacza to, że ustawodawca nie przewidział, aby praca dziennikarza mogła zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2009 r. (tj. od daty wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych). Sąd Apelacyjny nie kwestionuje tego, że praca dziennikarza, po spełnieniu określonych warunków, była uznawana za pracę w szczególnym charakterze na podstawie art. 32 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. z 2022 r. poz. 504) w zw. z § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43). Zgodnie z art. 32 ust. 3 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się dziennikarzy zatrudnionych w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w organach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objętych układem zbiorowym pracy dziennikarzy. Natomiast przepis § 13 ww. rozporządzenia stanowi, że dziennikarz zatrudniony w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy, nabywał prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie wykonywania pracy dziennikarskiej, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej. Podobne uregulowania nie znalazły się jednak w ustawie o emeryturach pomostowych i w załącznikach do tej ustawy, co świadczy o tym, że intencją ustawodawcy było zawężenie kręgu prac uprawniających do otrzymywania emerytury pomostowej.

Okoliczność, że skarżący nie wykonywał po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie przekreśla definitywnie możliwości nabycia przez niego prawa do emerytury pomostowej. Jak

już na wstępie zaznaczono, ustawodawca dopuścił możliwość nabycia prawa do tego świadczenia także przez osoby niespełniające warunku z art. 4 pkt 6, a to w drodze szczególnego rozwiązania przewidzianego w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Według tego ostatniego przepisu, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1 - 5 i 7 i art. 5 - 12; 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Treść art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych wskazuje jednoznacznie, że osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która nie wykazała wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze także w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11, LEX nr 1289168; z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 159/13, LEX nr 1405231). W świetle tego przepisu nie ma zatem podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieconemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze nie może być kwalifikowany jako praca w warunkach szczególnych lub praca o szczególnym charakterze w nowym rozumieniu, tj. w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., II UK 164/11; z dnia 4 września 2012 r., I UK 164/12; z dnia 22 lipca 2013 r., III UK 106/12, z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 159/13; z dnia 25 października 2016 r., II UK 373/15).

W świetle powyższego stwierdzić należy, że skarżący mógłby nabyć prawo do emerytury pomostowej wówczas, jeśli praca wykonywana przez niego przed wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych mogłaby zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy, a łącznie okres takiej pracy wyniósłby co najmniej 15 lat. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie. Przed dniem 1 stycznia 2009 r. skarżący wykonywał pracę dziennikarza, jednak - jak zostało to wyżej wyjaśnione - nie może ona zostać zakwalifikowana na podstawie art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Taka kwalifikacja jest możliwa w odniesieniu do pracy górniczej, o jakiej mowa w art. 50c ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i jaką skarżący niespornie wykonywał w okresach od 18 sierpnia 1975 r. do 30 listopada 1983 r. i od 1 lutego 1984 r. do 22 kwietnia 1990 r., jednak łącznie okres wykonywania pracy górniczej (będącej zarazem pracą „szczególną” w nowym rozumieniu) wynosi tylko 14 lat, 6 miesięcy i 6 dni. Tymczasem wymagany do przyznania emerytury pomostowej okres pracy w szczególnych warunkach (lub o szczególnym charakterze) według art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych (jak i okres pracy górniczej według powołanego wcześniej art. 11 tej ustawy), to co najmniej 15 lat (po wyłączeniu okresów z art. 12 ustawy). Skoro do ww. pracy górniczej nie może być doliczony okres pracy dziennikarskiej (gdyż nie jest on okresami pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w nowym rozumieniu), to tym samym skarżący nie spełnia wymogów koniecznych do nabycia prawa do emerytury pomostowej także na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Mając podniesione okoliczności na uwadze, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia trafności zaskarżonego wyroku i podzielając stanowisko Sądu Okręgowego, że skarżący nie spełnił przesłanek koniecznych do nabycia prawa do emerytury pomostowej, wywiezioną przez niego apelację oddalił jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Grażyna Wiśniewska